

mig stærkt at fremhæve, at naar man mere og mere bestræber Stempellovgivningen, ville ogsaa Statskassens Indtægter flyde mindre rigeligt. Man finder ogsaa Udtryk for denne Tanke deri, at man i Hjør henviste Lovforslaget til Behandling i Finansudvalget, hvilket altsaa skete, for at det der omhyggeligt kunde prøves, om Statskassen kan taale dette Tab eller ikke. Naar jeg i forrige Samling har fremstillet de Tal, som jeg her ikke vil trætte Tinget med at gentage, maa jeg endnu fremhæve, at Tallene nøjagtig være tagne ud af Beretningerne om Sparekasserne, og at altsaa det Tal, der fremkom, de 47 Mill. Kr., hvortil Kautionsbeløbene den Gang opjordes, blot vedrørte Sparekasserne og ikke, som en æret Taler udtalte Formodning om, gjaldt Kautionslaanene i Almindelighed, altsaa ogsaa fra andre Pengeinstitutter.

Naar der nu i Dag spørges, om man da ikke kan værdsette den Tanke at fritage for Stempel de mindre Beløb, for hvilke der her er sat en Grænse, svarer jeg, at jeg til en vis Grad kan vække mig henimod dette Forlangende. Jeg kan nemlig indrømme for det første, som jeg sagde før, at Tabet for Statskassen jo bliver reduceret, og jeg kan ogsaa indrømme, at man ved at holde sig til denne Grænse netop hjælper de smaa i Samfundet, som man gerne vil hjælpe. Men jeg maa ved Siden deraf bestemt pege paa, at man da ogsaa maa have det fuldt for Øje, at der er en Nedgang i Statskassens Indtægter, og det er ikke ubetydelig, men en temmelig betydelig Nedgang. Jeg maa dernæst, naar jeg gaar ind paa Tanken om at hjælpe disse mindre Laantagere, tage en vis Reservation mod, at man paa dette Omraade skulde gaa videre. Man kunde jo sige: Skulle Kautionslaanene have denne Begunstigelse, hvorfor skulle saa ikke Vekselaan paa mindre Beløb have samme Begunstigelse? Det er rimeligvis ogsaa de smaa i Samfundet, man herved vilde hjælpe. Mod en saadan Udbidelse vil jeg straks nedlægge Protest. Jeg tror, at man skal være forsigtig og ikke gaa for vidt i Retning af Indrømmelser hverken i Almindelighed paa Stempellovgivningens Omraade eller specielt med Hensyn til Smaalaanene, dette sagt i sin Almindelighed. Men jeg vil altsaa indrømme, at denne Maade af trafikere Laan paa i Landets Sparekasser mod Kaution er, som den uhyre Stigning af disse Laan viser, en populær Maade at stifte Laan paa, og jeg vil indrømme, at man ved Stempelfrihed vilde komme disse smaa Laantagere i Møde. Men skal man gaa med til en saadan Indrømmelse, og skal jeg søge at hjælpe

et saadant Lovforslag videre frem paa dets Bane, vil jeg dog gøre en Henstilling til de ærede Forslagsstillere, og det er den, at indlemme Lovforslaget i Systemet for Loven af 11te Februar 1863, nemlig Loven angaaende Begunstigelser i Henseende til Brugen af stemplet Papir. Jeg finder det nemlig aldeles naturligt og rigtigt, naar man vil gaa med til denne Indrømmelse, at knytte den til Slutningen af første Punktum i § 3 i den nævnte Lov, i hvilken der gives de i Loven nævnte Sparekasser og visse andre Pengeinstitutter visse Fritagelser med Hensyn til Brugen af stemplet Papir. I Slutningen af det første Punktum staar der, at det ogsaa skal være tilladt at benytte ustemplet Papir til Debitors Forskrivning for Laan mod haandsaaet Pant. Jeg gjorde allerede, da Sagen var for i forrige Samling, stærkt gældende, at disse Fritagelser for stemplet Papir ere i vor Lovgivning i Reglon knyttede til Sparekasser og Pengeinstitutter i den Forstand, at det er de Forskrivninger, der udstedes af de paagældende Kasser og Pengeinstitutter, der fritages for Stempelpapir, og kun som Undtagelse er det indrømmet Debitorene ogsaa at nyde Stempelfrihed. En saadan Undtagelse er netop den, som her er givet Laantagere mod haandsaaet Pant. Nu vil jeg indrømme, at det har vist sig i Tidernes Løb, at denne Maade at stifte Laan paa ved Depositum af Papirer eller paa anden Maade ved haandsaaet Pant, er meget lidt brugelig i Sparekasserne, og det godtgjorde jeg ogsaa den Gang med Tal, hvorimod, som oftere sagt, Laan ved Hjælp af Kaution er det, man især trænger til i den daglige Omsætning, navnlig i Landets mindre Sparekasser. Jeg vil altsaa henstille, at man fastskaar, hvad det er for Sparekasser og Pengeinstitutter, der skulle have den paagældende Begunstigelse, og jeg er sikker paa, at denne Henstilling vil blive modtagen med Velvilje, idet jeg dog kan forudsætte, at man vil indrømme, at det netop er de Pengeinstitutter, der ere nævnte i den paagældende Lov af 11te Februar 1863, der trænge til Begunstigelsen.

Saa har der under Forhandlingerne været Tale om, hvilke Tidsfrister der skulle opstilles for Afviklingen af Laanene. Det er jo rigtigt her at sætte en Tidsfrist, og jeg fastholder, at den ikke bør være over 5 Aar. Jeg vilde meget snarere billige, at man satte den endnu kortere, f. Eks. til 2 eller 3 Aar, men vi alt Fald vil jeg fastholde, at Tidsfristen ikke trækkes længere ud end de i Lovforslaget nævnte 5 Aar. Det blev af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne forudsagt, at man vilde formulere